

— Отъ какѣ Воло.

— Тѣй а? Ами не си ли живѣлъ нѣидѣ на друго мѣсто?

— Никѣдѣ не съмъ живѣлъ.

— Чудно наистинѣ! Имахъ единъ сродникъ, който умре, и приличаше на тебе толкозь много, дѣдо, щото не може вы распозна никой.

— Ехъ, приликата по нѣкога ся срѣща.

— Наистинѣ много чудно! таквазь голѣма прилика! Ами какъ ти е името?

— Нико.....

— Нико ли? Ами прѣкорѣтъ ти?

— Вульоти.

— Чудно нѣщо! а мойтъ сродникъ ся казуваше Никола Воитиди.

Н. Воитиди на ново потрѣпиж и настрѣхихъ; нѣмаше вече сумнѣніе. Имаше напрѣдъ си убійца си Теофилакта. Но като затаи смущеніето си държиж да попыта.

— Имаше ли дѣца този твой сродникъ що казвашъ че приличалъ на мене?

— Имаше зеръ. Двѣ. Едно момче и едно момиче.

— Ами тѣ сега тука ли живѣютъ?

— Тука зеръ.

— На кое мѣсто?

— Момичето е сега вдовица, и ми ся чини че вчера ѣхъ видѣхъ тука на Бююкъ-Дере.

— Ами сынѣтъ?

— Той е запрявъ въ тъмницѣтъ. Горкыйтъ днесъ или утрѣ ще да го обѣсятъ.

— Защо?

— Защото убилъ убійцѣтъ на бащѣ си.

— Убійцѣтъ на бащѣ си ли? А че какъ бащѣ му убихъ ли го? попыта старецѣтъ като си тегляше лопатыѣ.

— Убихъ го зеръ.